

ה"ט 63473/07/20 - מירי מרדכי נגד אליאור בורפקר עו"ד

בית משפט השלום ברחובות

ה"ט 63473-07-20 מרדכי נ' בורפקר
תיק חיצוני:

בפני	מירי מרדכי באמצעות ב"כ עו"ד מרדכי בוטבול
המבקשת	
נגד	
המשיב	אליאור בורפקר עו"ד באמצעות ב"כ עו"ד ציפי אומר פאין

החלטה רקע כללי:

1. מהו איזון האינטרסים הראוי בין הזכות לקבלת שירות ממשלתי או ציבורי, כגון שירותי דואר, לבין השמירה על שלווה של עובדי הגוף נותני השירות? זו הסוגיה שתעמוד במוקד החלטתי דלקמן. בשולי עניין זה נבחן את מקומה של הביקורת על עובדי הציבור ואת האיזון הראוי בין ביקורת עניינית ומשמעותית לבין ביקורת שעניינה הטרדת שלווה של עובד הציבור.

בקשת המבקשת וטענותיה בתמצית:

2. לפני עתירת המבקשת, מנהלת סניף הדואר בקרית עקרון, ליתן צו למניעת הטרדה מאיימת, בהתאם לחוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2002 (להלן: "**החוק**"), כנגד המשיב, עורך דין במקצועו, הנזקק לשירותי סניף הדואר שאותו היא מנהלת, משך תקופה של כמחצית השנה, וזאת, בטענה לנקיטת איומים ע"י המשיב כלפיה, פגיעה בפרטיות המבקשת באמצעות אזכור בני משפחתה, בעלה וילדיה, ופרסום ברבים של כתובת מגורי המבקשת, כמו גם הטרדת עובדות סניף הדואר האחרות. כל זאת, לטענת המבקשת, תוך כדי רמיזת המשיב לכך שהוא מסוגל לחדור לפרטיותה. לטענת המבקשת, למשיב השגות בדבר התנהלות סניף הדואר בניהולה, לאחר שהיא סירבה לאפשר למשיב קבלת הטבות, יחס מיוחד ופריבילגיות, כפי שהיה רגיל לקבל בסניף הדואר מידי עובדיו והנהלתו הקודמת, תוך כדי נקיטת איומים ע"י המשיב על עובדיו של הסניף ומנהליו, עובר לכניסתה של המבקשת לפני כמחצית השנה לתפקידה כמנהלת הסניף.

3. בקשתה הראשונה של המבקשת בעניין שבנדון הוגשה בתיק ה"ט 26874-07-20 (להלן: "**ההליך הקודם**") ביום 13.7.20, במעמד צד אחד.

4. לדברי המבקשת, בעדותה לפני בהליך הקודם, המשיב מוכר בסניף כאדם בעייתי, אולם לדבריה, הדברים החרפו בתקופה האחרונה, כאשר המשיב החל בפניות מאיימות כלפיה, תוך כדי הזכרת בני משפחתה

הגרעינית, כאמור, באופן מאיים ומפחיד. בשל חשיבות הדברים אביא את דבריה של המבקשת במסגרת עדותה לפני בהליך הקודם במעמד צד אחד:

"בתקופה האחרונה זה הפך להיות הטרדה אישית, הוא פונה אלי לשאול לשלום בעלי שאינו צד בעניין, שואל על ילדיי, כשהוא נכנס לסניף יש לי רעידות בגוף כי אני יודעת שמשוה קורה. כל כניסה שלו מלווה בהזמנת משטרה, עובדות לא מעוניינות לשרת אותו כי הן מפחדות. ההטרדה לא קשורה כבר לארגון והוא מאיים עלי בפן האישי, מציג את שמות הילדים שלי, את שלום בעלי. אני מתה ממנו. חברת הדואר יודעת על זה והכל בהתנהלות מול הלשכה המשפטית. הגשתי תלונה במשטרה לאחר המקרה שקרה אתמול, כשהוא נכנס לסניף ושואל מה עם בעלי, שהוא מכיר אותו, שואל על הילדים שלי ואיפה אני גרה. משוה צריך לקרות ממנו. אני מתה מפחד ממנו. לפני שבועיים לקחתי כדור מרוב שרעדתי ונעדרתי מהעבודה באותו יום. זה קורה פעמיים שלוש בשבוע. הוא מוכר כמי שעושה הרבה בעיות. אני כרגע מפחדת כי הוא מאיים על משפחתי ושתהיה תקרית שהוא יגיע שלא קשור לעבודה שלי. הוא לא צריך לציין את שמות ילדי ובעלי ולשאול לשלומם. הוא נותן לי הרגשה שהוא יודע ושפחד ממנו. הגשתי גם תביעה קטנה, היום במקרה. אמרו לי במשטרה להגיע לבית המשפט לבקש צו. הוא מציג את שמות ילדיי ואומר לי שהוא יודע איפה אני גרה, שהוא מכיר את ילדיי ובעלי ומבחינתי זה איום. הוא מציג את הדברים בצורה מאיימת. הוא מוכר 10 שנים בסניף הזה כעושה בעיות לכל נציג". (ההדגשות כאן ולהלן שלי. י.פ.).

5. וכעת לתמצית עדותה של המבקשת לפני מהדיון מיום 3.8.20 במעמד שני הצדדים. במסגרת עדותה מתייחסת המבקשת לטענות המשיב בדבר העדר בולים בסניף הדואר:

"אנו עושים בולים בכמויות כל היום. הסברתי לו שיש בולים ללא דבק, הוא לא רצה וביקש שאשיג מסניף אחר, הסברתי שהבולים מגיעים בדחיפה אוטומטית, הוא צעק לי שקרנית, שאני לא רוצה לעשות בצורה מאוד מעליבה ומאותו יום ליאור אובססיבי לשם שלי. נכנס לסניף, טרק עלי את הדלת, יש הקלטות. כל כניסה שלו לסניף מפחידה את כולם. כל עובדות הסניף מפחדות כשהן רואות אותו. הוא מטיל אימה והפך את זה.. כולם על דופק מהיר. כל עובדת חטפה ממנו תלונה, יש לי עובדת בת 60 שנאלצה להיות בחצי שעה הפסקה לאחר ששירתה אותו. הכח האכזרי שיש לו בא על חשבון הבריאות שלנו. אני עצובה להיות פה ולעשות מה שאני עושה. זה לקוח שמקבל שירות כמו כל לקוח אחר והוא שווה ערך לכולם".

6. במעמד הדיון במעמד המבקשת בלבד, בהליך הקודם, ביום 13.7.20, נעתרתי לבקשת המבקשת והוריתי על הוצאת צו למניעת הטרדה מאיימת במעמד צד אחד עד לדיון במעמד שני הצדדים. עם זאת, בשל המועד שנקבע על ידי לדיון במעמד הצדדים וצאתה של המבקשת לחופשה, נמחקה הבקשה ע"י המבקשת עצמה עוד באותו יום.

7. בחלוף כשבועיים, ביום 28.7.20 הגישה המבקשת בקשה נוספת להוצאת צו למניעת הטרדה מאיימת

כנגד המבקש, במעמד צד אחד. בקשה זו נדחתה על ידי, לאחר שמיעת המבקשת, בשל השיהוי בהגשתה. עם זאת, קבעתי דיון במעמד הצדדים ליום 3.8.20.

עמדת המשיב בתמצית:

8. ראשית, יוער כי לקראת הדיון במעמד הצדדים ביום 3.8.20 לא הוגש כל תצהיר או כל תגובה מטעם המשיב. עם זאת, עמדת המשיב וגרסתו עלו במסגרת הדיון עצמו.

9. בנסיבות אלו עמדו לפניי שתי הבקשות מטעם המבקשת וכן פרוטוקולי הדיונים שלעניין. באשר לגרסתו של המשיב הרי שזו מעולם לא נמסרה בשלמותה, כאמור לעיל, ואני נאלץ להתבסס בעניין זה על דבריו של המשיב במסגרת חקירתו בפרוטוקול הדיון מיום 28.7.20, כמו גם על יתר דבריו ודברי ב"כ בפרוטוקול הדיון הנ"ל, שלא במסגרת חקירתו.

10. לגישתו של המשיב, המבקשת מתנכלת לו לאחר שהגיש תלונות להנהלת דואר ישראל בעניינה, הן בשל העובדה שעובדי הסניף איבדו חבילה המיועדת עבורו והן בשל העובדה שבסניף לא נמכרו בולים דביקים. לטענתו של המשיב, לאחר שהתברר למבקשת כי המשיב הלן עליה היא החלה להתנכל לו ופעלה על מנת להצר צעדיו, כאשר אחד מהצעדים שבהם היא נקטה הוא הגשת העתירה בבקשה דן להוצאת צו למניעת הטרדה מאיימת כנגדו.

דיון והכרעה:

חוק מניעת הטרדה מאיימת:

11. סעיף 2 לחוק קובע מהי הטרדה מאיימת. אצטט את הסעיפים הרלוונטיים לענייננו:

"(א) הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו.

(ב) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (א), הטרדה מאיימת כלפי אדם יכול שתהא, בין השאר, באחד מאלה:

(1) בבילוש, במארב או בהתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או

בפגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת;

(2) בנקיטת איומים בפגיעה בו או במאיים עצמו;

(3) ביצירת קשר עמו בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר;

(4) בפגיעה ברכושו, בשמו הטוב, או בחופש התנועה שלו.....".

12. משמעם של דברים, שפגיעה ברכושו, בפרטיותו ובשלווה של אדם ע"י אחר נחשבת להטרדה מאיימת.

13. כעת עלינו לבחון מהם התנאים למתן צו בדבר הטרדה מאיימת בהתאם לחוק:

14. החוק מונה שני יסודות, אשר בהתקיימם קמה העילה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת: היסוד הראשון דורש כי אדם אשר כלפיו מופנית הבקשה ביצע הטרדה **בעבר**, או נקט איומים כלפי המבקש; ואילו היסוד השני דורש כי הנסיבות אכן תומכות ומבססות את המסקנה כי אותו אדם עלול להטריד או לאיים לפגוע בשלוות חייו, פרטיותו, חירותו או גופו של מבקש הבקשה **בעתיד**. זאת, בהתאם לסעיף 4(א) לחוק:

"(א) נוכח בית המשפט כי אדם נקט הטרדה מאיימת, רשאי הוא להורות לאותו אדם בצו להימנע מעשות מעשה מן המעשים המפורטים בסעיף 5(א)(1) עד 4), ואם נוכח כי ההטרדה המאיימת נעשתה בנסיבות שבהן יש חשש לפגיעה ממשית בשלוות חייו של אדם אחר או להמשך פגיעה כאמור, רשאי הוא להורות לאותו אדם בצו גם להימנע מעשות מעשה מן המעשים המפורטים בסעיף 5(א)(5) ו-6)".

הטרדה מאיימת - רקע חקיקתי ופעולת הטרדה רצסיבית:

15. הפסיקה רואה חשיבות רבה בנושא ה"חזרתיות" (רצסיביות) של מעשה ההטרדה, בצטטה את דברי ההסבר להצעת החוק דנן (הצעת חוק 3028 מיום ג' אב התשס"א, 23/7/01, עמ' 769). דברי ההסבר להצעת החוק מבהירים כי אין עניינו של החוק בהכרח בעבירות פליליות אלא אף בהתנהלות של הטרדה ואיומים משתמעים בעקיפין שאינם עולים כדי עבירה פלילית. עם זאת, בהצעת החוק ניתנות דוגמאות לחוקים שהפרתם נחשבת לעבירה פלילית או עוולה אזרחית וגם אם אין במקרה ספציפי משום עבירה פלילית הרי שמכלול התנהלויות מהווה הטרדה מאיימת ונכנס לגדרו של החוק. להלן עיקרי דברי ההסבר להצעת החוק:

"המושג 'הטרדה מאיימת' או מקורו בשפה האנגלית **STALKING** מתייחס לדפוסי התנהגות הכוללים הטרדה ואיומים מסוגים שונים הפוגעים בשלוות חייו, בפרטיותו, או בגופו של כל אדם, ועל פי ניסיון החיים המצטבר מקימים גם חשש לפגיעה בגופו או בחייו של האדם המוטריד. מרבית המעשים המצטרפים יחד לכדי הטרדה מאיימת מהווים כל אחד בפני עצמו עבירה פלילית.

העבירות האופייניות בהקשר זה הן:

פגיעה בפרטיות, לפי חוק הגנה על הפרטיות, התשמ"א-1981.

.....

עם זאת, גם הטרדה ואיומים מרומזים משתמעים בעקיפין שאינם עולים כדי עבירות פליליות עוללים ליצור כמכלול הטרדה מאיימת.

הטרדה מאיימת גורמת לאדם שכלפיו היא מופנית למתח, לחרדה ולתחושות איום, לעיתים עד כדי אי יכולת לקיים שגרת חיים תקינה... (ר' גם את פסק דינו של כב' השופט משה דרורי, בבר"ע (י-ם) 179/04, **נס שובל נ' מרים ניסים**, פורסם ב"נבו". להלן: **"עניין נס שובל"**. פסק הדין מצטט גם הוא את עיקרי דברי ההסבר לחוק).

להשלמת התמונה יצויין כי מלכתחילה הועלתה הצעת החוק כחלק מחוק העונשין במסגרת הצעת חוק פרטית של חה"כ לשעבר, ענת מאור, לתיקון חוק העונשין (תיקון - הטרדה מאיימת), התשס"א-2000 (הצעת חוק פרטית 2336, מיום ט"ו בחשוון התשס"א - 13.11.2000) כאשר דברי ההסבר שם נוסחו באופן שונה כדלקמן:

"ההטרדה המאיימת (STALKING) הינה מצב בו אדם מסוים נוקט בסדרה של מעשים המופנים כלפי אדם מסוים ומטרתם נטיעת פחד בליבו של המטרד על-מנת שבסופו של דבר "יפול ברשתו" של המטריד ויכנע לרצונותיו. המונח STALKING לקוח ממונחי ה"צייד", וככזה אמור לשקף את סכנת המטריד כלפי מושא ההטרדה".

ברי כי בנדון דנן אין ענייננו בהליך פלילי והצגת הדברים נעשתה אך לשם השלמת התמונה.

באשר לנוסח החוק ולשימוש בו במסגרת הפסיקה ר' גם: ה"ט (שלום קריות) 43373-12-15 **אסנת בלס רביב נ' מרדכי לייבל** (ע"י כב' השופט דאוד מאזן; פורסם בנבו, 30.12.2015, להלן: **"פס"ד בלס רביב"**); ה"ט (ראשל"צ) 8252-06-17 **שחר עזרא נ' ערן מישוריס** (פורסם בנבו, 23.7.17). ב"ש (שלום חיפה) 5306/01 **מדינת ישראל נ' קזלקופי** (ע"י כב' השופט דר, על המובאות שבו; פורסם בנבו, מיום 25/12/01) וכן ת"א שלום (פתח תקוה) 3532/02 **שגיב נ' עזרא** (פורסם ב"נבו").

מכל מקום, מהחוק עצמו ומדברי ההסבר הנ"ל עולה כי פגיעה בפרטיות, במיוחד כאשר הפגיעה נעשית באופן חזרתי ובאופן שיש בו חשש לפגיעה עתידית בנפגע, נכנסת לגדרו של החוק.

פעולת הטרדה של עובד ציבור:

16. זכותו של בעל תפקיד ציבורי, למלא תפקידו כהלכה, ללא חשש מלחצים זרים ומבלי ששיקול דעתו יוסח ויופרע, בשל הטרדתו או הטרדת בני משפחתו.

בעניין בלס רביב קבע כב' השופט מאזן את הדברים הבאים, ההולמים להפליא את המקרה שלפניי:

"אני ער, כי בחברה דמוקרטית נאורה, הפעילות האנושית, היא פעילות מורכבת, מגלמת בתוכה רב-גווניות של שיקולים וערכים שיש להתחשב בהם, מצד אחד ביקורת, גם על מקבלי ההחלטות, כחלק מחופש הביטוי ומצד שני, לא לפגוע בשלוותו, פרטיותו של בעל תפקיד, בשל

תפקידו".

כלומר: נהיר כי עלינו לשמור על חופש הביטוי, אשר הביקורת היא רכיב חשוב מרכיביו. לעניין זה אפנה לדבריו המפורסמים של שופט בית המשפט העליון בארה"ב, לואי ברנדייס:

"יש המשבחים את החשיפה הציבורית כתרופה למחלות חברתיות ותעשייתיות. אור השמש הוא חומר החיטוי הטוב ביותר ואור המנורה הוא השוטר היעיל ביותר". Other People's Money (And How the Bankers Use It, 1914).

עם זאת, עלינו לשמור גם על שלווה ופרטיות של עובד הציבור באופן שלא יופרע במהלך עבודתו וחיי פרטיים בגין עבודתו הציבורית.

17. עניין זה נדון אך לאחרונה בבית המשפט בראשון לציון בעניין ה"ט 13517-08-20 **היועץ המשפטי לממשלה ואח' נ' אורלי לב** (פורסם בנבו, 17.8.20), ודומה כי הוא אקטואלי מתמיד. וכך קבע בעניין זה סגן הנשיאה, כב' השופט מנחם מזרחי:

"תחילה אומר, כי אני סבור, כי יש לברך את המבקש, אשר הגיש בקשתו, שהיא נושאת בחובה מסר חיובי וחשוב של גיבוי לכל עובדי הציבור, העושים את מלאכתם המקצועית נאמנה, עתים תחת תנאים ולחצים קשים, שהנה אין הם חשופים בדד בחזית, ובמקרה המתאים תוענק להם מעטפת של הגנה חוקית. אני מקבל את הדברים שנרשמו בסעיף 5 סיפא לבקשה בדבר החובה שרואה המדינה להגן על עובדי הציבור ובני משפחותיהם".

18. לשם השלמת התמונה, אביא להלן מספר דברי חקיקה, אשר גם אם אינם נוגעים באופן ישיר לענייננו, יש בהם כדי להשליך על מעמדו של עובד הציבור והטרדתו -

העלבת עובד ציבור - סעיף 288 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 עוסק בהעלבת עובד ציבור. יובהר כי בנדון דנן **אין ענייננו בהליך פלילי**; אולם ניתן להשליך מהרציונל של הסעיף אף לענייננו. בהתאם לרציונל של הסעיף הנ"ל, בשל העובדה שעובד הציבור חשוף יותר לביקורת על מעשיו לכן הוא זקוק להגנה מיוחדת מפני גלישתה של הביקורת להעלבה ולא די לו בהגנה הניתנת לכלל התושבים, למשל, באמצעות חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965.

בהקשר זה, השאלה המרכזית העומדת על הפרק היא שאלת האיזון בין חופש הביטוי מחד גיסא לבין ההגנה על תפקודו התקין של השירות הציבורי מאידך גיסא. ר' למשל רע"פ 229/12, **צבי כהן נ' מדינת ישראל** (מיום 16.10.12, פורסם ב"נבו").

פטר מאחריות בניזקים שלוחי המדינה - סעיף 7ב לחוק הנזיקים האזרחיים (אחריות המדינה), תשי"ב-1952 פטר מאחריות מי שבגללו המדינה היתה אחראית לאותם נזקים. גם לסעיף זה השלכה לענייננו, במובן זה שלא

ניתן לחייב עובד ציבור בגין עוולה המיוחסת למערכת שבמסגרתה הוא פועל.

מאידך גיסא, ישנן נורמות התנהגות הנדרשות מעובדי ציבור, ובכלל זה, אפנה להוראות סעיף 17 לחוק **שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג-1963**, שעניינו בעבירות משמע של עובדי מדינה, כאשר מובהר כי במקרה שלפניי אין מדובר בעובדת מדינה אלא בעובדת של חברה ממשלתית. עם זאת, חברת דואר ישראל נתונה לביקורת של מבקר המדינה על כל המשמעויות הנובעות מכך.

עמדת המשפט העברי ביחס לחובות עובד הציבור וזכויותיו:

19. התלמוד הבבלי במסכת הוריות (דף י, עמודים א ו-ב) קובע את מעמדו של המכהן בתפקיד ציבורי: **"כמדומים אתם ששררה אני נותן לכם? עבדות אני נותן לכם"**. ומבאר רש"י (בעמוד ב, ד"ה "עבדות"): **"שהשררות עבדות הוא לו לאדם שמוטל עליו עול הרבים"**.

אמנם התלמוד אינו מאבחן בין כהונת נבחר ציבור לכהונה בתפקיד ציבורי, אולם דומה כי הדברים רלוונטיים לשתי הקטגוריות.

מכל מקום, ברי שהעבודה הציבורית מוגדרת כעול ומחייבת את עובד הציבור בכל החובות המוטלים עליו, ובכלל זה: מסירות, נאמנות, יושרה, שירותיות וכיו"ב.

באשר לחובת עובד הציבור להתנהל באופן אתי וראוי ובאשר לסוגיית ענישתו אם לא פעל כך, אפנה למאמרו של פרופסור אביעד הכהן, **"מלקין על לא טובה השמועה"**, ענישה עקב התנהגות שאינה הולמת בשירות הציבורי, גיליונות פרשת השבוע, בהוצאת המחלקה למשפט עברי במשרד המשפטים והמרכז האקדמי "שערי משפט ומדע", גיליון פרשת שופטים תש"ף, גיליון מס' 505, בעריכת א. הכהן ומ. יוגודה.

עם זאת, נהיר כי אין עובד הציבור הופך לעבדו של הלקוח, כפשוטו של מאמר התלמוד הנ"ל ולא לאסקופה נדרסת. כן ברי כי אין מקום לפגוע בפרטיותו של עובד הציבור, בחייו, בכבודו או במשפחתו ואף לא לערער את שלווה.

בעניין זה דומה כי יש מקום להזכיר את החשדות אשר העלו בני ישראל כנגד משה רבנו.

וכך מלמדנו מדרש הספרי על הפסוק **"איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם"** (דברים א, יב):

"טרחכם - מלמד שהיו טורחנים: היה אחד מהן רואה שנוצח חברו בדין - אומר יש לי עדים להביא, יש לי ראיות..."

משאכם - ... הקדים משה לצאת, אמרו מה ראה בן עמרם לצאת? שמא אינו שפוי בתוך ביתו?

איחר לצאת, אמרו מה ראה בן עמרם שלא לצאת? מה אתם סבורים? יושב ויועץ עליכם עצות ומחשב עליכם מחשבות?"

בהקשר זה יובהר כי גם אם נקבל שיש הצדקה במקרים מסויימים לעקוב אחר התנהלותו הפרטית והאישית של **נבחר** ציבור הרי שברי כי אין כל מקום לפגיעה בפרטיותו של **עובד** ציבור, בכיר ככל שיהיה.

איזון האינטרסים בין הזכות לקבל שירות ציבורי וזכות התנועה לבין השמירה על פרטיותם של עובדי הציבור:

20. החוק דן נחקק סמוך לאחר חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. לעניין זה שני פנים הנוגעים לענייננו: האחד: השלכת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו על זכויות המבקשת; והשני: השלכת חוק היסוד על זכויות המשיב. נעסוק בעניין זה לקמן:

באשר למבקשת, הרי שהוראות חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו קובעות את הדברים הבאים: סעיף 7(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו קובע כי כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו. דברים אלו אמורים אף ביחס למבקשת, במסגרת תפקידה וחייה הפרטיים.

באשר למשיב: הרי שפגיעה בזכות התנועה שלו מהווה לכאורה גם פגיעה בחירותו. אולם סעיף 8 לחוק היסוד קובע כיצד ניתן לפגוע בערכים אלו באמצעות חוק אחר כדוגמת החוק דן, וזאת, באמצעות חוק ההולם את ערכיה של מדינת ישראל, שנועד לתכלית ראויה ובמידה שאינה עולה על הנדרש.

21. במקרה העומד לפתחנו, אין מנוס אפוא מלקבוע כי לצד זכויותיו של הלקוח לקבל שירות ראוי מידי פקיד הציבור ולבקרו בביקורת עניינית, ככל שהיא נעשית בצורה לגיטימית ומכבדת, הרי שזכותו של עובד הציבור לשמור על כבודו, חירותו, פרטיותו ושלוות חייו. כל זאת, בשם לב להוראות החוק דן, כמו גם נוכח הוראות חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

מן הכלל אל הפרט:

22. לטענת המבקשת מפר המשיב את הסדר הציבורי, מפר את שלוותה ואת שלוותם של עובדי סניף הדואר הכפופים אליה ופוגע בפרטיותה. מנגד, טוען המשיב, כי הבקשה דן היא חלק ממסע נקמה של המבקשת, כתגובה לתלונות שהוגשו על ידו כנגד התנהלותה בסניף, וכי המבקשת מנסה בשל כך למנוע את זכותו לחופש הביטוי. לטענתו של המשיב, הוא לא חדר לפרטיותה של המבקשת והוא מכחיש את הטענות האמורות.

תלונותיו של המשיב בעניינה של המבקשת:

23. במהלך הדיון הפנה המשיב את המותב לתלונות הרבות שהגיש כנגד המבקשת. אפנה לבחינת התלונות בהתאם למועד הגשתן הכרונולוגי, למרות שסומנו על ידי במהלך הדיון בהתאם לסדר הגשתן לפני:

24. **סוגיית המחסור בבולים דביקים - תלונה מיום 28.4.20 (סומנה מש/2)**, שבמסגרתה מלין המשיב על כך שאין בולים דביקים בסניף הדואר. לתלונה משיבה גב' רחל גרשון מהנהלת דואר ישראל (בדוא"ל מיום 19.5.20) כי עקב המצב לא הגיעו בולים לסניף, חרף העובדה שהמבקשת הזמינה בולים. לדבריה של גב' גרשון - **"על אף מאמצי המנהלת למצוא פתרון הולם לבעיה, סירבת בתוקף"**.

מתשובת גב' גרשון עולה כי אין ליחס לכאורה אשם למבקשת, אשר פעלה כפי שנדרש ומצופה ממנה כמנהלת סניף דואר. כן עולה כי המשיב עצמו הוא שחיפש להקשות וסירב בתוקף לפתרונות שהוצעו ע"י המבקשת.

25. **סוגיית אובדן החבילה והפנייה לקבל צילומי הווידאו של סניף הדואר -** מכתבו של המשיב מיום 23.6.20 (מסומן מש/7) למנכ"ל דואר ישראל. עניינו של המכתב בטענת המשיב לאובדן חבילה, שלגביה קיבל הודעה ושלטענתו, לא נמסרה לו מעולם. לטענת המשיב, חל בלבול אצל הפקידה שטיפלה בעניינו ואילו המבקשת עצמה סירבה לטפל בעניינו. אפנה לפתח מכתבו של המשיב:

בסעיף 1 למכתבו קובע המשיב את הדברים הבאים:

"בפתח הדבר, יוער כי מכתבי התראה שונים הועברו על ידם בחודשיים האחרונות נוכח איבוד מסמכים ו/או סירוב למסור לי חבילות נוכח תעוזתי להתלונן על שירות בסניף דנא".

בסעיף 2 למכתב קובע המשיב כי התלונות מגיעות על רקע שירות לא מקצועי (כך לדברי המשיב) של המבקשת או של דואר ישראל.

בסעיף 9 למכתב הוא עותר לקבל את צילומי הווידאו של סניף הדואר, אשר הוזכרו כאמור לעיל.

סעיף 10 מסיים את מכתבו של המשיב ובו הוא קובע את הדברים הבאים:

"במידה ולא יעבור לרשותי הפריט על ידי שליח באופן מידי (כפי שהנכם נוהגים באופן שיטתי עמי נוכח רשלנות מנהלת הסניף ו/או אחר) אהיה חופשי לתבוע כל סעד נוכח אי קבלת מסמכים משפטיים עבור משרדי משרד עו"ד בורפקר ושות'".

ממכתב זה עולות שתי תובנות: האחת: תלונתו של המשיב בעניין מכוונת לעובדת אחרת בסניף הדואר בקרית עקרון. הוא חוזר בעניין זה על דבריו מספר פעמים לפיהם מדובר בהתנהלות המבקשת ו/או אחר כלפיו.

כמו כן, גם במקרה זה דורש המשיב התנהלות מיוחדת כלפיו - העברת הפריט ע"י שליח באופן מיידי. כל זאת, ללא שהמשיב שוכח שלציון כי מדובר בפריט המיועד למשרד עוה"ד שאותו הוא מנהל.

בהקשר זה יוער כי המבקשת עצמה התייחסה בחקירתה לתלונתו של המשיב בעניין והבהירה את הדברים הבאים:

"מדובר במכתב שעובדת בשם מיכל מסרה לו את החבילה, שני מכתבים רשומים. השרית לו אווירה של לחץ שהיא ברקדה לו רק פריט אחד למרות שלקחת שניים. העובדת נאלצה להיות בהפסקה של כמה דקות והיא מודעת לטעות שעשתה וזוכרת שמסרה לך שני מכתבים למרות שהתלוננת שאני זו שאיבדה לו את זה. קיבלת שירות מנציגה אחרת והתלוננת עלי שזו האובססיה שלך". (עמ' 13, ש' 5-8 לפר').

אין לי אלא לקבל את גרסתה הקוהרנטית, האמינה והסדורה של המבקשת בעניין, אשר בשום שלב לא נסתרה ע"י המשיב, לא במסמכים, לא בראיות ואף לא בגרסה סדורה.

מכל מקום, מכתבו זה של המשיב זכה למענה מטעם מנהלת הלשכה המשפטית בחברת הדואר, אשר הבהירה כי המכתב הועבר לטיפול שירות הלקוחות, אשר ישיבו לפונה בנושא.

וזו תגובתו של המשיב למענה מטעם הלשכה המשפטית:

"שימת ליבך, המכתב עבור מנכ"ל דואר ישראל..."

לצערי, את משבשבת (צ"ל: משבשת) הליכים ומכתבי המיועדים באופן אישי למנכ"ל דואר ישראל".

לא ברורה מסקנתו של המשיב בפנייתו הנ"ל כי גם מנהלת הלשכה המשפטית הפכה פתע פתאום למשבשת הליכים. דומה כי המשיב חש כי כל העולם נגדו. מכל מקום ולענייננו, לא מצאתי כי המבקשת פעלה שלא כדין בעניינו של המשיב באופן המצדיק פגיעה כלשהי בשלוותה ובפרטיותה.

26. **דרישת ההזדהות** - תלונה מיום 2.7.20 (סומנה **מש/1**): המשיב מלין על כך שפנה למבקשת בבוקרו של אותו יום וביקש לקבל דבר דואר רשום ואילו המבקשת ביקשה ממנו תעודת זהות, למרות שהיא מכירה אותו מתלונתיו.

בעניין זה יוער כי לא ברור לי מדוע המשיב סבור כי יש להתייחס אליו באופן מיוחד ויוצא דופן ולהימנע מלדרוש ממנו להזדהות.

27. **תלונה בדבר פניית בעלה של המבקשת למשיב** - תלונה מיום 12.7.20, הנושאת את הכותרת "**הטרדות מצד מנהלת סניף קרית עקרון ובעלה חזי מרדכי**" (ושסומנה על ידי **מש/3**). לדוא"ל ששיגר המשיב נלווה מכתב מאותו יום. במכתבו מלין המשיב על התנכלויות המבקשת אליו וטוען כי הוא מוטרד ע"י בעלה של המבקשת, מר חזי מרדכי. המשיב אינו מציין כי הוא שפנה למבקשת תוך אזכור שמו של בעלה, כשטענתה של המבקשת בעניין זה לא נסתרה בדיון לפניי.

28. המבקשת טענה בעניין זה כי המשיב מאזכר את פרטי בני משפחתה ומפרסם אותם בפומבי. במהלך חקירתו לא הכחיש המשיב את הדברים. יתירה מכך, המשיב עצמו צירף במהלך הדיון מיום 3.8.20, כמוצג מטעמו (שסומן על ידי **מש/4**), צילום לכאורה של הודעת ה-Whats-App של בעלה של המבקשת אליו. המשיב ניסה להגיש את ההודעה באמצעות המבקשת, למרות שהיא עצמה לא שלחה את ההודעה אליו ולא היתה מעורבת בעריכתה. חרף האמור התרתי את הגשת המסמך. אלו דברי בעלה של המבקשת במסגרת הודעת ה-Whats-App (מוצג **מש/4**):

"ערב טוב אליאור.

שמי חזי מרדכי, בעלה של מירי, מנהלת סניף הדואר בקרית עקרון.

אני אומנם לא מכיר אותך אבל שמעתי ממירי ששאלת לשלומי. אז קודם כל תודה רבה ושלומי מצויין.

למקרה שתמצה להתעניין שוב בשלומי זה הטלפון שלי ואתה מוזמן לפנות אלי ישירות בכיף.

שיהיה לך ערב נעים".

בשולי המוצג מציג המשיב שיחה טלפונית בת 20 שניות משעה 19:25 באותו יום, מאותו מספר.

בסעיף 6 למכתבו מיום 12.7.20 מלין המשיב על כך שבעלה של המבקשת התקשר אליו. אין לנו כל תיעוד או תמלול של השיחה, אולם הדברים עולים מההודעה הכתובה אשר צורפה, כמפורט לעיל.

אין ספק שהודעה זו שהוצגה ע"י המשיב מחזקת את טענת המבקשת לפיה ציין המשיב את שמו של בעלה של המבקשת, ללא כל היכרות מוקדמת עמו מתוך מטרה מסויימת הקשורה במערכת היחסים שלו עם המבקשת. בעניין זה אין לי אלא לקבל את עמדת המבקשת לפיה מנסה המשיב להלך עליה אימים באמצעות אזכור של בני משפחתה.

בהקשר זה אבקש לצטט את תלונתו של המשיב בסעיף 6 הנ"ל:

"מעבר לזה, בעלה של גב' מירי מרדכי התקשר אלי לנייד ואני חש מאוים נוכח פניה אישית של בעלה אלי בשעות הערב".

תלונתו של המשיב ברורה: הוא חש מאוים נוכח פנייתו אליו של בעלה של המבקשת בשעות הערב. דא עקא שהמלין רואה רק את עצמו ולא את זולתו, באשר זו בדיוק תלונתה של המבקשת המלינה על כך שהמשיב חודר לפרטיותה ומערב את בני משפחתה, אך בשל עיסוקה, וללא שיש לו קשר עם מי מבני משפחתה. על כך נאמר - **"כל הפוסל במומו פוסל"** (על פי התלמוד הבבלי, קידושין, ע, עמוד א).

אין צורך לומר שהתנהלות זו של המשיב יש בה משום פגיעה בפרטיות המבקשת, כמו גם פגיעה בשלוות חייה, בניגוד להוראות החוק, באופן המצדיק הוצאת צו.

29. **הדרישה לצילומי סניף הדואר** - דוא"ל של המשיב מיום 19.7.20 (מוצג **מש/6**), שבמסגרתו הוא מבהיר את הדברים הבאים:

"אבקש באופן בהול כלל צילומי הסניף לרבות מיום 12.7.20 בעת ביקורי בסניף דנא בו נמסרו לי 5 חבילות בסניף עקרון.

אי מסירת צילומי הוידאו יניב לי כל סעד עקב התנהגותכם דנא".

דומה כי הדרישה הבהולה והאובססיבית, כמו גם הסגנון מדברים בעד עצמם.

במענה לדרישה מבהירה לשכת היועץ המשפטי של חברת דואר ישראל כי פנייה זו כבר נענתה.

ואכן פנייה זו נענתה במכתב מטעם הלשכה המשפטית בדואר ישראל מיום 21.7.20, בתשובה לפניות המשיב לקבל צילומים ממצלמת האבטחה של סניף הדואר בקרית עקרון (מוצג **מש/5**). במכתב מובהר למשיב כי ככל שישנם צילומים כאלו הרי שהם אמורים לשרת צרכים פנימיים של דואר ישראל ובקשתו נדחתה.

המשיב הגיש לי בסופו של הדיון מיום 3.8.20 אסופה של מכתבים שלו ושל אחרים, אשר סומנה על ידי כ-**מש/8**. אסופת המכתבים לא הוגשה כולה באמצעות עורכה. עם זאת יש בה כדי להאיר עינינו באשר להתנהלות המשיב.

במסגרת תכתובת עם הלשכה המשפטית דורש המשיב להסיר לאלתר את מספר הנייד שלו מכל רישום של דואר ישראל. זאת, בטענה ל"**רשלנות בוטה**" של הדואר. בתשובה מתבקש המשיב לפנות בצינורות המקובלים. המשיב מלין על כך שהצינורות המקובלים משמעם המחלקה המשפטית (אותה מחלקה שבתכתובת קודמת הוא טען כי "**משבשת הליכים**", באשר אינה מעבירה פנייתו למנכ"ל חברת הדואר). לגופו של עניין טוען המשיב

בדוא"ל מיום 2.7.20 בשעה 1:12, כי הלשכה המשפטית בדואר ישראל מנסה לגרום לו **לנזקים נוספים** (כך ממש), וזאת, חרף טענתה של מנהלת הלשכה, בדוא"ל מאותו יום בשעה 12:16 כי אין כל סירוב לטפל בפניותיו וכי עליו לפנות, כאמור, בצינורות המקובלים. בהמשך קובע המשיב כי מדובר ב"**התנהלות פסולה וחמורה**".

בפנייתו בדוא"ל מיום 14.5.20 טוען המשיב כי המבקשת קרעה הודעת דואר רשום שהגיש לה (כאשר ביקש לצלמה במכשיר הנייד שברשותו), סירבה להזדהות וסילקה אותו מהסניף. המשיב פונה לדואר ישראל על מנת שימסרו את פרטי המבקשת.

במכתביו מיום 30.5.20 ומיום 10.6.20 פונה שוב המשיב לדואר ישראל באותו עניין. במכתביו דורש המשיב פיצוי ואת סילוקה של המבקשת מהסניף.

במכתב תשובה מיום 22.6.20 מבהיר עו"ד מנשה אברהם מהלשכה המשפטית בדואר ישראל כי העובדות הובהרו במכתבו שלו מיום 10.6.20 ואין לו מה להוסיף על האמור במכתב זה. יוער המכתב מיום 10.6.20 לא הוגש ע"י המשיב לעיוני.

מכל מקום, מהמכתב הנ"ל מיום 22.6.20 עולה כי תשובת דואר ישראל בעניין סופית.

כן מובהר למשיב כדלקמן:

"וע"כ הנך מתבקש שלא להתקשר ולשלוח מיילים נוספים בנושא זה לעובדי חברת הדואר".

דומה כי האובססיות של המשיב והטרדתו את הנהלת דואר ישראל בעניינה של המבקשת ובעניינים נוספים הנובעים מכך, עולה בצורה ברורה גם מסדרת התכתובות שהוא עצמו צירף והגיש לעיוני.

עוד עולה כי כל עניינין של התלונות במחסור זמני בבולים דביקים (בנסיבות משבר הקורונה), טענה בדבר אובדן של חבילה ע"י פקידה בסניף הדואר בקרית עקרון (טענה אשר הוכחה לחלוטין ע"י המבקשת בעדותה האמינה והסדורה), קריעת הודעה בדבר דואר רשום וסילוקו של המשיב מסניף הדואר.

מהתלונות עצמן עולה לכאורה כי האשמה בדבר העדר בולים ואובדן חבילה איננה מיוחסת למבקשת עצמה אלא למי מעובדיה (בסוגיית אובדן החבילה) או למערכת של דואר ישראל (בסוגיית המחסור בבולים דביקים), כאשר ביחס לתלונה בדבר המחסור בבולים דביקים הובהר למשיב כי המבקשת פעלה כראוי והוא עצמו סירב לפתרון חלופי ואילו ביחס לאובדן החבילה הנושא הוכחש ע"י המבקשת ואילו המשיב לא השכיל להרים את נטל הראיה בעניין, הגם שאין עניינו בהליך שעניינו באובדן החבילה.

מכל מקום, בשלל התכתובות שהוצגו ע"י המשיב הוא משתמש במילים חריפות ופוגעניות, כלפי המבקשת

ועובדים נוספים בדואר ישראל. כל זה, בגין טענות שנראות על פניהן כזוטי דברים. דומה כי בהתנהלות זו יש כדי להעיד על התנהלותו של המשיב.

מהלך הדיון מיום 3.8.20 - התנהלות הצדדים ומהימנותם:

30. התנהלותו של המשיב במהלך הדיון לפני העידה אף היא כאלף עדים על כך שבכוונתו להמשיך ולהטריד, "לחנך וללמד" את המבקשת, עד שתתנהל כפי שהוא מצפה ממנה. בהקשר זה אפנה לדבריו במהלך הדיון - **"כשמסקרים עלי זה לא נעים"** (עמ' 17, ש' 3 לפר'). האינטונציה שבה נאמרו דברי המשיב השתמעה כאזהרה למבקשת להיזהר מהמשיב ועל כך שאין בכוונתו להרפות עד שהמבקשת תסולק בבושת פנים מכהונתה מניהולו של הסניף.

כן אפנה לדבריו של המשיב בהמשך הפרוטוקול:

"ככל שאמשיך לקבל שירות בקריית עקרון, אני מבקש שדואר ישראל יעניק לי תיבה אישית ללא עלות והכל בגין התנהגותם ואי הטיפול, על מנת שלא אפגוש את מנהלת הסניף". (שם, ש' 6-8).

דבריו אלו של המשיב מחזקים את טענת המבקש כי למשיב יש דרישות לפריבילגיות.

כמו כן, בתחילת הדיון יצר המשיב פרובוקציה כאשר ביקש לזמן מאבטחים לדיון, ללא כל הצדקה אמיתית, כאשר לטענתו המבקשת איימה עליו, כאשר שוחחה עם מרשה. לא ברור לי כיצד המשיב עצמו שמע את דברי המבקשת שנאמרו בלחישה למרשה, כאשר המשיב עצמו נשא את דבריו. לעניין זה אפנה לפר' הדיון (בעמ' 4 לפר' החל מש' 21) ולהחלטתי (בשולי העמ').

"המבקשת מדברת עם בא כוחה בזמן שהמשיב נושא את דבריו. המשיב מצטט את דבריה של המבקשת שנאמרו לכאורה ובמסגרתם טען כי השמיצה אותו. ב"כ המבקשת מבהיר כי המבקשת לא השמיצה אותו, אלא הסבירה שקשה לה להסתכל עליו. המשיב מבקש לזמן את המאבטחים לדיון."

החלטה

אינני נעתר לבקשת המשיב. אין כל הצדקה ביזמון המאבטחים לדיון.

בד בבד, נדרשים כל הצדדים לשמור על שקט מלא ולא להחליף דברים בינם לבין עצמם במעמד או במהלך דברי חבריהם."

התנהלות פרובוקטיבית זו מחזקת אצלי את הרושם לפיו יש לקבל את טענת המבקשת לפיה יצר המשיב פרובוקציות בסניף, גרם לכניסתם של לקוחות רבים, גם בניגוד לכללים הנהוגים בתקופת הקורונה.

יתירה מזאת: לאורך כל ניהולו של ההליך סירב המשיב להצעת ביהמ"ש וביקש לנהל חקירה נגדית למבקשת עד תומה. החקירה הנגדית התמשכה משך שעה ארוכה חרף בקשותיו של המותב לצמצמה ולאחר שניתנו ארכות רבות, וזאת, חרף העדר רלוונטיות של חלק ניכר מהשאלות. עם זאת, טען המשיב כי דווקא המבקשת וב"כ מבקשים לנהל את ההליך, דברים אשר אין להם כל יסוד בפרוטוקול. לעניין זה אפנה לחילופי הדברים בפרוטוקול הדיון (עמ' 17, ש' 10-20).

ב"כ המבקשת מבקש לקבל את הצעת ביהמ"ש ומתרה כי ככל שהמבקש יסרב אליה וב"כ המבקשת יידרש להגיש סיכומים הרי שהוא יעמוד על הוצאות משפט בעניין, כדלקמן:

"אני מבקש להוסיף כי ככל שהמשיב יקבל את הצעת בית המשפט לפני שהתחלתי לכתוב את הסיכומים, אנו גם לא עומדים על הוצאות. ככל שאנו נכתוב את הסיכומים, אני עומד על הוצאות". (שם, ש' 10-12).

על כך הגיב המשיב בהטילו את האשמה על המבקשת ובא כוחה:

"אני מבקש להשיב כי ב"כ המבקשת והמבקשת עצמה מבקשים לאורך כל הדיון ומתעקשים לנהל את ההליך...". (שם, ש' 14-15).

על כך מגיב ב"כ המבקשת כדלקמן:

"זה שקר. אני לא מתעקש לנהל את ההליך. אמרתי כבר בתחילת הדיון שאני מסכים להצעת בית המשפט". (שם, ש' 17-18).

ואז מבהיר המשיב כיצד לטעמו היה אמור להסתיים ההליך באופן שהיה חוסך את זמנו של המותב:

"יכולתם לחזור בכם מהבקשה". (שם, ש' 20).

משמעות הדברים היא שלטעמו של המשיב, לו היו המבקשת וב"כ חוזרים בהם מהבקשה הרי שהיה ניתן לייתר את ההליך. דומה כי המשיב עצמו אינו מפנים את משמעות הבקשה המופנית כלפיו ומהן טענות המבקשת כלפיו. המשיב סבור כי הדיון לפני היה צריך להתמקד בעוולות המערכת והמבקשת כלפיו, משל הוא התנהל כלפי המבקשת עצמה ב"כפפות של משי".

וידגש: המבקשת וב"כ הסכימו שוב ושוב להצעת ביהמ"ש ולפיה המשיב ימשיך לקבל את מלוא השירות בסניף הדואר בקרית עקרון, אולם כאזרח מן הישוב וללא כל פריבילגיות. עניין זה לא הוסכם ע"י המשיב, אשר ביקש אפילו במעמד הדיון לקבל פריבילגיות, כמו למשל: תיבת דואר פרטית וכאחסון הדואר עבורו מעבר לפרק הזמן המקובל בהתאם לחוק הדואר ולתקנות שלעניין. ועם זאת, שב המשיב להאשים את המבקשת, כאילו היא זו שגוררת רגליים ומנהל דיון עקר ומשחיתה את זמנו של המותב, כדבריו במהלך הדיון:

"נראה שהמבקשת חושבת שבית המשפט יפתח פה פניות לציבור של דואר ישראל על התלונות. ההפניה היא לאמירה של בית משפט עליון. לא זוכר את המקום. המבקשת חושבת וטועה בצורה גסה, שבית משפט יושב בבית משפט כגונת. יש לנו הליכים משפטיים חשובים המתנהלים תחת מכסת זמן שיפוטית יקר בבית משפט זה...". (עמ' 5 לפר', ש' 9-13).

מהדיון עולה תמונה של משיב אשר מציג עצמו כדואג לזמנו השיפוטי היקר של ביהמ"ש, אולם מסרב שוב ושוב להצעות ביהמ"ש, תוך כדי הטלת האשמה בדבר בזבוז זמנו של המותב, על המבקשת וב"כ, וכן תוך כדי שהמשיב בעצמו עורך למבקשת המפוכחת חקירה ארוכה ולא רלוונטית, חרף נסיונותיו של המותב לייתר חקירה.

וז.

בחינת מהימנותו של המשיב:

31. המשיב טען כי מעולם לא קיבל פריבילגיות בסניף הדואר. דא עקא שכאשר נשאל בעניין זה ע"י ב"כ המבקשת, הוא השיב בצורה מתחמקת, המעידה כאלף עדים על הקושי שלו להשיב ישירות לשאלה. בשל חשיבות הדברים אצטט את השאלה ואת התשובה במלואן:

"ש. האם המבקשת נתנה לך קדימות בתור על פני אחרים?"

ת. לא מבין מה זה קדימות. קדימות יכולה להיות קדימות בטמפרטורה. שהטמפרטורה תשתנה לטובתי. תחדד את השאלה. אתה לא ברור". (עמ' 16, ש' 12-14 לפר').

דומה כי הדברים מדברים בעד עצמם.

גם טענותיו של המשיב בדבר קבלת תלונות כנגד המבקשת ע"י הנהלת דואר ישראל ורמיזותיו במהלך חקירתה הנגדית של המבקשת כאילו זו חוששת לגורלה, נסותרות ע"י התשובות החד משמעיות של הנהלת הדואר והלשכה המשפטית בה, המגבות את התנהלותה של המבקשת תוך הדיפת תלונות המשיב, עד לקביעת נציג הלשכה המשפטית, עו"ד מנשה אברהם, במכתבו הנ"ל מיום 22.6.20 (שצורף בקובץ המכתבים שהוגש ע"י המשיב וסומן על ידי **מש/8**) לפיה נדרש המשיב שלא להוסיף ולפנות בעניין זה עוד לעובדי חברת דואר ישראל.

גם אם יתברר בסופו של דבר במסגרת הליך משפטי או הליך ביקורת אחרת כי המבקשת פעלה שלא כדין, הרי

שנכון לעכשיו עולה כי המבקשת מגובה בכל פעולותיה בעניינו של המשיב ע"י הלשכה המשפטית בדואר ישראל וחזקת התקינות חלה בעניין זה. מכל מקום, החלטות המבקשת בעניינו של המשיב אינן מצדיקות את ההתנהלות הבוטה כלפיה תוך כדי פגיעה בפרטיותה.

32. ועוד בעניין מהימנות המשיב, אוסיף כי הטענות שהובאו בסיכומי, כאילו ביקשה המבקשת למשוך את הבקשה לאורך הדיון מיום 3.8.20, למצער, חוטאות למציאות. הציטוטים אשר בחר המשיב להביא בעניין זה מגמתיים ומסולפים, ואין לי אלא לדחות טענות אלו מכל וכל. כל שביקשה המבקשת במהלך הדיון הוא לשים קץ לסאגה המתגלגלת בין הצדדים, הא ותו לא. בעניין זה התרשמתי מרצונה הכן לעשות כך, אף תוך אפשרות שלא לאסור על המשיב מלקבל שירות בסניף הדואר אותו היא מנהלת, ובלבד שיובטח כי הוא ינהג כשאר הלקוחות ולא יטריד אותה עוד ויפגע בפרטיותה. ברי כי אין לראות בכך כל "נסיגה אחורנית ובריחה מהבקשה" או מצב בו "התחננה על נפשה המבקשת לחזור בה מהבקשה" - כדברי המשיב.

בחינת מהימנותה של המבקשת והעדר התייצבות עדים מטעמה:

33. בניגוד לקביעתי בעניינו של המשיב הרי שעדותה של המבקשת לפניי היתה סדורה, קוהרנטית ואמינה, ואף גובתה במסמכים שהוגשו לי ע"י המשיב עצמו.

בשולי עניין זה נתתי לבי לטענה כי המבקשת לא הזמינה עדים מטעמה, אולם טבעה של פנייה מסוג זה והנסיבות המיוחדות של המקרה שלפנינו מצדיקות הירתעות של גורמים נוספים מלבוא ולהעיד ושמה להסתבך עם המשיב, כפי שהוא עצמו ציין, כמפורט לעיל, כי ביהמ"ש איננו שש לעסוק בעניין דנן. למותב זה אין את הפריבילגיה שיש לעובדות הסניף, להימנע מלעסוק בעניין דנן, אולם עמדת העובדות שלא הופיעו לדיון דכאן בהחלט ברורה.

עם זאת, כאמור לעיל, המסמכים אשר הוגשו ע"י המשיב עצמו רק מחזקים את טענות המבקשת ודי לי בכך.

טענות נוספות:

טענה בדבר מבטים מאיימים באמצע הדיון:

34. במהלך הדיון עלתה טענת המבקשת (בעמ' 7, ש' 30 לפר') כי המשיב פנה אליה במבט מאיים, תוך הרמת גבות. כשלעצמי, לא חזיתי בעניין בעת שהתרחש, אולם ראיתי את המבקשת בוכה ומתכנסת בעצמה תוך כדי תחושת פחד וכאב. אין לי כל ספק שהמשיב עצמו מפחיד את המבקשת. לטעמי, אין מדובר אך ורק בתחושה סובייקטיבית של המבקשת שאין לה כל מקור. נהפוך הוא: המשיב עושה הכל (כולל בדיון לפניי) על מנת להקשות על המבקשת ולפגוע בפרטיותה ובשלמות חייה. במהלך הדיון התרשמתי מהמבקשת כי היא אכן מפחדת מאד מהמשיב וכי יש לכך יסוד הנובע מהתנהלותו של המשיב.

כאמור, לא אוכל לחוות דעתי באשר לשאלה האם אכן המשיב הרים גבות באופן מפחיד כלפי המבקשת במהלך הדיון לפניי, אולם כן נחשפתי, לחששה הסובייקטיבי של המבקשת מהמשיב במהלך הדיון, בכיה ודמעותיה, שאין

לומר כי היו בגדר "דמעות תנין" אלא דמעות של מצוקה ופחד.

הפגנות מול סניף הדואר והשבתת סניף הדואר:

35. במהלך הדיון מיום 3.8.20 טען המשיב כי המבקשת סגרה את הסניף ולא אפשרה כניסת אזרחים אליו. המשיב אף השמיע הקלטה שבמסגרתה מתקשר אחד מלקוחות הסניף למנהלת הקודמת של הסניף ומלין על התנהלותה של המבקשת.

בחקירתה הנגדית התייחסה המבקשת לעניין, כדלקמן:

"כשהמשיב נכנס לסניף הוא התנגד להזדהות, העובדות שהיו אתי, שתיים, לא חשו בטוב ונכנסו פנימה כשקיבלתי אותו וראיתי שאני חייבת לתת לו שירות. נכנסתי פנימה. הצפיה היתה במצלמות וראינו את כל התרחשות הסניף, שהוא מכניס את כל הלקוחות בצורה של בואו תיכנסו נעשה בלגאן ומנהלת החטיבה ביקשה שלא נתקרב לאולם הקהל, שהמשרה תפנה אותו כי הוא התסיס שם את כולם וסגירת הסניף ביום הזה שזה לא קורה בדרך כלל. זה היה חמור מדי אז אישרו את זה". (עמ' 14, ש' 22-26 לפר').

וכן בהמשך:

"אנו כרגע מוגבלים בגלל המ"ר בסניף להכניס בין 4 ל- 5 אנשים לכל היותר והמשיב הכניס בסביבות ה- 20, 30 איש וגם אמר בהקלטה שיש אתו שם 15 איש שהוא הכניס אותם וגרם להפרת עמידה בחוק שאנו מחויבים כלפי הקורונה". (עמ' 15 לפר', ש' 1-3).

גם בעניין זה אין לי אלא לקבל את עדותה האמינה והקוהרנטית של המבקשת, אשר לא נסתרה ע"י המשיב. יתירה מכך: מהעדות עולה כי המבקשת גובתה בהחלטתה בדבר סגירת סניף הדואר ע"י הנהלת הדואר. מכל מקום, מהעדות עולה כי סגירת הסניף לא בוצעה בהחלטה שרירותית אלא נוכח התנהלותו הפרובוקטיבית של המשיב.

בשולי עניין זה יוער כי מקצת מדברי המבקשת עלו בחקירתה הנגדית של המבקשת, ללא שהתאפשר לה להרחיב בעניין. כאשר ב"כ המבקשת ביקש להתייחס לדברים בחקירה החוזרת עלו התנגדויות רבות מטעם המשיב וב"כ. בנסיבות העניין אפשרתי למבקשת להציג תמונה מלאה. זאת, בין היתר, נוכח טענותי החדשות של המשיב שלפיהן פעלה המבקשת בעניינו כאשר היא עצמה פגעה בו נוכח התלונות המוצדקות, לשיטתו, כאשר העז להגיש בעניינה.

הגשת תביעות כנגד המבקשת:

36. לטענת המשיב, אין זו הפעם הראשונה בה מוגשות תביעות כנגד המבקשת בשל התנהלותה ותפקודה כעובדת רשות הדואר. במהלך הדיון מיום 3.8.20 הפנה המשיב לשני הליכים: ת"א 13285-07-15 (רח') **גל אור נ' מרדכי ואח'**, וכן ת"ק 13435-07-15 (רח') **גל אור נ' מרדכי ואח'** - במסגרתם הוגשו התביעות. במסגרת סיכומיה טענה המשיבה בעניין זה, כי התיק הראשון מציין אזכור שגוי, כאשר הצדדים אותם מציין המשיב אינם הצדדים האמיתיים להליך, וכי המבקשת אינה צד לו.

לאחר קבלת סיכומי המבקשת הבהירה ב"כ המשיב כי חלה טעות סופר באזכור ההליך הראשון ומדובר בת"א (רחובות) 13284-07-15. מעיון בתיק עולה כי תיק זה נסגר מסיבה טכנית ללא שהוגש כתב הגנה.

באשר להליך השני הרי שהתביעה בהליך זה נמחקה ע"י התובעת, בהסכמת הנתבעות ללא צו להוצאות ללא שהתקיים דיון לפני ביהמ"ש.

37. הנה כי כן, כל שהציג המשיב הוא תביעה קטנה אחת אשר הוגשה כנגד המבקשת, יחד עם חברת דואר ישראל, וגם תביעה זו כאמור נמחקה. לא ברור לי מה ניסה להוכיח המשיב בהפניה זו, שכן לא הוצגה בפני כל תמונה של נתבעת או תובעת סדרתית, או כשל מי שבשל התנהלותה הוגשו תביעות רבות, כפי שביקש המשיב להציג.

טענה להרחבת חזית אסורה:

38. במהלך הדיון בבקשה, וכן במסגרת סיכומיו, עלתה טענת המשיב כי המבקשת מעלה טענות המהוות הרחבת חזית אסורה. אין לי אלא לדחות טענה זו כדלקמן:

ראשית: אין מדובר בתיק משפטי רגיל, שבמסגרתו מוגשת תובענה, שלה נלווים תצהיר לאימות בתחילת הדרך או במהלכה, אלא בבקשה דחופה, המוגשת ללא תצהיר וללא עמדת הצד השני, וממילא לא ניתן לקבוע כי אין בבקשה אלא מה שנאמר בה בתחילת הדרך. אין צורך לומר שאין במסגרת דן כל טענה מפתיעה שהמשיב לא יכול היה להתייחס לה.

שנית: המשיב לא הגיש התייחסות מקדמית לבקשת המבקשת, וממילא גם אין מקום לכתב תשובה. משכך הם פני הדברים הרי שלא ניתן להלין על דרך הצגת הדברים ע"י המבקשת. יתירה מכך: ברגע שהמשיב העלה טענות מפתיעות מבחינתו (שמלכתחילה לא היה על המבקשת לשער במה יעסקו) הרי שמוטל על המותב לאפשר למבקשת להשלים את התייחסותה לטענות.

שלישית: ענייננו בהליך זמני שתוקף ההחלטה במסגרתו היא לכל היותר למחצית השנה ואין בה משום קביעה סופית וכבילה של מערכת היחסים בין הצדדים.

משכך, אין לי אלא לדחות את טענות המשיב בעניין זה.

סוף דבר - הכל בגלל מסמר קטן או אפקט הפרפר:

39. מעיון בתלונות המשיב בעניינה של המבקשת, כמו גם מתשובות המבקשת בפרוטוקול הדיון, מתשובות הנהלת הדואר למשיב ומדבריו של המשיב עצמו במהלך הדיון עולה כי תלונותיו, כאמור, מתמצות בהעדר בולים דביקים בתקופת הקורונה, אובדן חבילה, דרישת המבקשת כי יזדהה והעובדה שצילמה אותו. כל אלו הובילו את המשיב לדרוש במפגיע את פרטיה של המבקשת, לפרט בפניה ובפני אחרים את פרטי בני משפחתה, להקים עליה לקוחות אחרים אשר מי מהם פנה למנהלת הסניף הקודמת כי תשוב לתפקידה או הלין על תפקודה של המבקשת, וזאת, לאחר שהמשיב הקהיל את לקוחות הסניף בהפגנות בתקופת הקורונה בסניף ומחוצה לו בניגוד להוראות הנובעות מהוראות משרד הבריאות, ולפנות להנהלת דואר ישראל בדרישה להחליף את המבקשת.

התנהלות זו של המשיב הבאה כתגובה על התנהלות לגיטימית של המבקשת במסגרת עבודתה מצטיירת כ"מסע צלב" נגד המערכת, וזאת, מבלי להידרש במסגרת מצומצמת זו לעומקן של התלונות לגופן. הייתי מדמה התנהלות זו לשירה הידוע של נעמי שמר (שמקורו בשיר הילדים האנגלי "For Want of a Nail") "הכל בגלל מסמר קטן", או לאפקט המדעי מתחום תורת הכאוס המכונה "אפקט הפרפר".

כשלעצמי תוהה אני האם המטרה מקדשת את האמצעים והאם אין כל גבול לרדיפת הצדק. אולם דומה כי אין זה מתפקידי במסגרת שלפניי להכריע בשאלה זו אלא אך ורק בשאלת החשש העתידי לשלוותה ופרטיותה של המבקשת, ודומה כי המסקנה בעניין זה ברורה: **ישנו חשש ממשי הנשקף לשלוותה ופרטיותה של המבקשת מידי המשיב.**

יתירה מכך: אין ענייננו אך ורק בשלוותה ובפגיעה בפרטיותה של המבקשת אלא **בהפרת הסדר הציבורי**. מתיאור העימותים שלעניין עלה כי בשל התנהלות המשיב נאלצה המבקשת, בהנחיית הממונים עליה, לסגור את סניף הדואר למשך זמן מסוים ולהותיר את הלקוחות מחוץ לסניף. אין צורך לומר שהתנהלות המשיב בעניין גרמה להפרעה לכלל הלקוחות ולהתנהלות התקינה של הסניף. משכך, ברי כי גם מטעם זה יש הצדקה להוצאת הצו בעניינו של המשיב.

בשולי הדברים יובהר כי אין זה מתפקידו של מותב זה להכריע באשר למכלול המחלוקות שבין הצדדים. מטרתו העיקרית של החוק דן היא כלשון החוק (בסעיף 1) - **"להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו, בידי אדם אחר שנקט נגדו הטרדה מאיימת"**. אין זה מתפקידו של בית המשפט לשמש כגנת ולעסוק, כאמור, בכלל מערכות היחסים בין שני הצדדים הניצים וניתוחם של אלו נעשה למעלה מן הצורך. משכך ולענייננו די בחומר המונח לפניי ובניתוחו כדי להכריע כי ביחס שבין הוראות החוק דן לבין הוראות חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ובאיזון האינטרסים שלעניין אין מנוס מעשות שימוש בכלים שמקנה לנו החוק דן (ולעניין זה ר' גם סעיף 21 לפסק הדין בעניין נס שובל), ולקבוע כי **יש מקום להוצאת הצו**.

חשש מפגיעה עתידית:

40. לאחר שהוכח כי המשיב אכן פגע בפרטיותה ובשלוותה של המבקשת עלינו לבחון האם יש חשש כי הוא עלול לפגוע שוב באלו.

בפסק דין שגיב נ' עזרא נקבע, כי יש לפרש את המונח "מאיימת" כחשש מחזרה על הפעולות האמורות ולא דווקא במובן האיום, ודי בקיומו של בסיס סביר להניח, כי עלול, בעתיד, לשוב ולפגוע בשלוות חייו של הנפגע, דהיינו - חשש כי הפעולה תחזור על עצמה, כדי להוות בסיס לקביעה שמדובר בהטרדה מאיימת.

בע"א 4666-12-08 מיום 22/9/09, מצטטת כב' השופטת שושנה שטמר בהסכמה את פסק דין שגיב, בקובעה כי הטרדה מאיימת היא **"בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח, כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע"**. כלומר: **עלינו לבחון האם בראייה צופה פני עתיד ישנו חשש ממשי כי המטריד ימשיך במעשיו**.

41. המשיב עצמו מבהיר במכתביו כי עניין לו בסילוקה של המשיבה מתפקידה (כאשר ברי כי מטרתו של המשיב לסלק את המבקשת מתפקידה איננה מעניינו של המותב). לעניין זה אפנה למכתבו של המשיב לדואר ישראל מיום 12.7.20 (במסגרת אסופת המוצגים אשר הוגשה לי ע"י המשיב עצמו וסומנה על ידי **מש/3**). במכתבו מלין המשיב על התנהלותה של המבקשת. לדבריו הוא ובחורה נוספת (שמה של הבחורה לא פורט במכתב, לא הוזכר בדיון ולא הובא לפני בכל דרך אחרת) אשר הלינו על שירות **מזעזע** (כך לדבריו של המשיב במכתבו) הניתן בסניף, מתכוונים להגיש תביעה כנגד המבקשת. בסעיף 9 למכתבו הנ"ל מבקש המבקש מהנהלת דואר ישראל את הדברים הבאים:

"כמו כן הנכם מתבקשים לאלתר להעביר מנהלת זאת מתפקידה נוכח התנהלות קלוקלת, בריונית, פסולה. מנהלת סניף דואר ישראל מצלמת עו"ד כאשר מגיע לאסוף דברי דואר".

הביטויים של המשיב במכתב זה ובמקומות אחרים כלפי המבקשת חריפים ביותר והם נובעים לטענתו מכך שהמבקשת התרשלה בכך שלא סיפקה לו בולים ושאיבדה חבילה שהגיעה עבורו. באשר לבולים טענתו של המשיב נדחתה ע"י מנהלת המרחב. באשר לחבילה לא מצאתי תימוכין לטענה, כאמור.

כאמור, אין נושא סילוקה של המבקשת מתפקידה מצוי בפררוגטיבה של המותב, אולם הדרך, הביטויים והתנהלות המשיב בהקשר זה, כמו גם הפגיעה בפרטיותה ובשלוותה של המבקשת, מעידים על התנהלות אובססיבית שיש בה משום הקמת עילה להוצאת צו למניעת הטרדה מאיימת, בהתאם להוראות החוק.

42. עוד אפנה את שימת הלב לקביעתו של המשיב במכתבו, כי המבקשת מצלמת עו"ד, משל היה מן הראוי ליתן לעורכי דין יחס מיוחד בשונה מיתר האזרחים. הדגשת היותו של המשיב עו"ד מחזקת את טענת המבקשת כי המשיב סבור כי יש מקום להתייחס אליו באופן יוצא דופן ביחס ליתר הלקוחות בסניף הדואר.

43. עם זאת, וחרף האמור לעיל, בסיכומי התשובה של המבקשת, נכתב כי:

"בשים לב שמהיום בו פתחה המבקשת בהליך זה חדל המבקש (צריך להיות - המשיב, י.פ.) להטרידה וכן את עובדי סניף הדואר בקרית עקרון, היינו, מעורבות שיפוטית היא זו שהביא לפתרון..."

בכך, דומה כי קהה במקצת החשש מפני פגיעה עתידית, וכי יש מקום להאמין כי בנסיבות העניין אף אם אתיר למשיב להיכנס לסניף הדואר בקרית עקרון הוא יימנע מלהטריד את המבקשת, וכי עצם ניהול הליך זה היה בו די כדי להנמיך את גובה הלהבות.

בהקשר זה נתתי לבי לכך שממועד הדיון האחרון ביום 3.8.20 (ושמא מתחילת ההליך הקודם) לא נטען כי היו הפרות חוק ופגיעה בפרטיות, ועניין זה כשלעצמו די בו כדי לקבוע כי המשיב יהיה רשאי להיכנס לסניף הדואר בקרית עקרון, אולם ללא פגיעה בפרטיות המבקשת, כפי שיפורט לקמן.

44. אני סבור אפוא, כי במצב הדברים האמור אין למנוע את חופש התנועה של המשיב ולמנוע ממנו מלהגיע לסניף ולקבל שירות. עם זאת, אני מורה כי על המשיב להתנהל ככל לקוח אחר, וכי אין באפשרותו לקבל כל יחס מועדף ואף לדרוש זאת. לא למותר לציין כי ככל שיהיה שינוי במצב הדברים הרי שבאפשרות המבקשת לשוב ולפנות לבית המשפט פעם נוספת.

תוצאה:

45. עולה מן המקובץ כי המבקשת הצליחה להרים את נטל הראייה בדבר פעילות מטרידה, חוזרת ונשנית של המשיב כלפיה, הפוגעת בשלוות חייה ובפרטיותה. עם זאת, בשים לב לכך שעצם קיומו של הליך שיפוטי זה הביא להפסקה זמנית של הטרידה כאמור, הרי שבנסיבות העניין אין מקום להרחקתו של המשיב מסניף הדואר בקרית עקרון אלא למנוע ממנו מלהטריד את המבקשת כמפורט לקמן:

אשר על כן ומששוכנעתי כי לכאורה נתמלאו התנאים הנקובים בסעיף 4 רישא לחוק, ניתן בזאת צו מניעת הטרידה מאיימת כנגד המשיב, האוסר עליו בין במישרין ובין בעקיפין, בין במפורש ובין במשתמע:

א. להטריד את המבקשת בכל דרך ובכל מקום;

ב. לאיים על המבקשת;

ג. לבלוש אחר המבקשת, לארוב לה, להתחקות אחר תנועותיה או מעשיה, או לפגוע בפרטיותה בכל דרך אחרת ובכלל זה בפרטיות בני משפחתה;

ד. ליצור עם המבקשת כל קשר בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר;

ה. להתקרב אליה במקום עבודתה או בכל מקום שבו היא נמצאת.

ו. למען הסר ספק, המשיב יהיה רשאי להיכנס לסניף הדואר בקרית עקרון, שאותו מנהלת המבקשת, אולם לא יהיה זכאי לכל פריבילגיות. כמו כן, המשיב יהיה מנוע מלפנות באופן אישי למבקשת.

ז. תוקף הצו למשך חצי שנה מהיום ועד ליום 22.2.20.

סיווגו של ההליך בדלתיים סגורות:

46. בשולי סיכומיה מבקשת ב"כ המשיב לסווג את ההליך בדלתיים סגורות. זאת, חרף העובדה שהבהרתי למשיב במהלך הדיון כי ככל שאאלץ להוציא מתחת ידי החלטה בעניין הרי שלא יחולו על ההליך הכללים שמאפשרים איסור פרסום.

47. בהקשר זה נקבע כי רק במקרים של פגיעה קשה וחמורה בפרטיות יידחה אינטרס פומביות הדיון מחמת אינטרס הפרט. לעניין זה ר' למשל את פסיקתו של בית המשפט העליון בע"א 4963/07 **ידיעות אחרונות בע"מ נ' פלוני** (פורסם בנבו 27.2.08):

"עולה מן האמור, כי כתנאי להפעלת הסמכות לפי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, על בית המשפט לבחון הן את מהות הזכות הנפגעת, הן את עוצמת הפגיעה בה. רק אם מגיע בית המשפט למסקנה כי הפרסום יביא לפגיעה בפרטיות, וכי הפגיעה האמורה הינה פגיעה חמורה, שומה עליו לשקול האם יש מקום להפעיל סמכותו ולאסור פרסום. גם בשלב זה, על בית המשפט לאזן בין עקרון פומביות הדיון לבין הפגיעה בפרטיות. בגדר איזון זה יש לשקול את מידת העניין הציבורי שבפרסום המסוים אל מול הנזק שייגרם כתוצאה ממנו".

עוד נקבע ברע"א 482/13 **אליהו חברה לביטוח בע"מ נ' מירה רפאל** (פורסם בנבו, 23.4.13), כי -

"פגיעה פוטנציאלית בפרנסה. תהא חומרתה אשר תהא, אינה מובילה בהכרח לפגיעה חמורה בפרטיות, ומכאן שאין היא בבחינת השיקול העיקרי הרלוונטי במלאכת האיזונים הנדרשים בגדרי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט... האינטרס המרכזי הניצב אל מול עקרון פומביות הדיון, בשאלה האם יש להורות על איסור פרסום אם לאו, הוא - כמוסבר - הפגיעה החמורה בפרטיות, ולא פגיעות אחרות כמו פגיעה בפרנסה או פגיעה בשם הטוב, גם אם לא אחת מתקיים קשר הדוק בין אלה".

משכך אין לי אלא לדחות את בקשת המשיב בעניין איסור הפרסום.

הוצאות משפט:

48. על מותב הבא להכריע בסוגיה של הוצאות משפט לבחון בין היתר את התנהלות הצדדים במהלך הדיון. משטר ההוצאות בישראל מקנה לבית המשפט שיקול דעת מלא בנוגע לפסיקת הוצאות בהליכים אזרחיים, הן בעצם השאלה אם להטיל והן בקביעת הסכומים. תקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: "התקנות"), מונות רשימה פתוחה של שיקולים אותם יכול להביא בית המשפט בחשבון בבואו לפסוק הוצאות, והפסיקה הרחיבה והוסיפה על שיקולים אלו (בג"ץ 891/05 **תנובה מרכז שיתופי לשיווק תוצרת חקלאית בישראל בע"מ נ' הרשות המוסמכת למתן רישיונות יבוא - משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה**, פ"ד ס(1) 600 (2005) (להלן: "בג"ץ תנובה"); ע"א 9535/04 **סיעת "ביאליק 10" נ' סיעת "יש עתיד לביאליק"**, פ"ד ס(1) 391 (2005); רע"א 6793/08 **לואר בע"מ נ' משולם ויינשטיין הנדסה וקבלנות בע"מ** (פורסם בנבו, 28.6.2009) (מתוך קרן וינשל ויפעת טרבולוס, "פסיקת הוצאות משפט בהליכים אזרחיים", **משפטים** מו, תשע"ח).

49. בעניין תנובה נפסק כי בין השיקולים אותם עשוי להביא בית המשפט ניתן למנות את התנהגות הצדדים להליך, ובכלל זה דרך ניהול ההליך (ראו גם תקנה 512(ב) לתקנות), מורכבות התיק והזמן שהושקע בהכנתו, וכן חשיבות העניין לבעלי הדין.

50. אכן, פסיקת הוצאות במסגרת הליך מסוג זה היא צעד חריג, והיא אף עוסקת ברובה בהוצאות משפט למבקש אשר הפעיל את זכותו שלא בתום לב וניהל הליך סרק (ראה סעיף 9 לחוק דנן וכן ה"ט (שלום חי') 42282-10-17 **מוריס מלכא נ' יעקב חי** (פורסם בנבו, 26.10.2017)). ואולם, מאחר שעסקינן בהליך אזרחי נתון שיקול הדעת כאמור לבית המשפט.

51. בהקשר זה יוער כי במהלך הדיון ניסיתי שוב ושוב לגשר על הפערים בין הצדדים. המבקשת הסכימה אולם המשיב סירב.

המשיב עצמו ציין כי זמנו של המותב יקר וכדבריו (בעמ' 5, ש' 12-13 לפר'): **"יש לנו הליכים משפטיים חשובים המתנהלים תחת מכסת זמן שיפוטית יקר בבית משפט זה"**.

עם זאת, סירב המשיב לכל פשרה, חרף נסיונותיו של המותב לגשר על הפערים בין הצדדים, אלא רק לאחר שיתאפשר לו ולמרשתו לחקור את המבקשת, כדברי ב"כ המשיב: **"אנו מבקשים להמשיך לחקור כי נעיר (צ"ל: "נאיר") את כל הסיפור הזה באור אחר"**.

בסופו של דבר הבהיר המשיב כי הוא יסכים להסדר לפיו יותר לו להיכנס לסניף הדואר בקרית עקרון, הבקשה תימשך וכפיצוי הוא יקבל זכות לתיבת דואר פרטית. אין צורך לומר שאין מדובר בפשרה, ודאי שלא כזו המקובלת על המבקשת, שעתרה למותב נוכח מצוקתה. יתירה מכך: במהלך הדיון הקשה המשיב על המבקשת, ביקש לחקור אותה בעצמו, במיוחד לאחר שזו טענה כי הוא מביט עליה באופן מאיים (טענה שלא

אוכל להתייחס אליה, כאמור, בשל העובדה שלא חזיתי בסיטואציה במו עיניי) והרחיב את החקירה הנגדית של המבקשת, בהליך שמטבעו אמור להתנהל בקצרה, למשך כמעט שעה שלימה, וזאת, חרף פניותיו של המותב למשיב לצמצם את חקירתו. לא זו אף זו: החקירה הנגדית עצמה הובילה למחוזות אחרים, שאינם קשורים ישירות לעניינה של הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת ולהוראות החוק בעניין, וכל מטרתה היתה להוכיח את התנהלותה הכושלת לכאורה של המבקשת. אמנם המשיב לא הצליח להוכיח זאת; אולם הוא כן הצליח להכביד עד מאד את השהות באולם על המבקשת תוך כדי שהוא מפטיר לעבר המותב בעמ' 15, ש' 14 לפר' כי - **"ידוע שבית המשפט, לא נעים לו לעסוק בתיק כזה טורדני..."**.

גם התנהלותו של המשיב במהלך הדיון עוררה קושי, ובכלל זה התנגדותיו הרבות לשאלות ב"כ המבקשת בחקירתה החוזרת והתפרצויותיו האחרות במהלך הדיון, שהקשו על המותב לנהל את ההליך; כמו גם השאלות הרבות שהופנו למבקשת שחלק ניכר מהן לא היה רלוונטי לענייננו, כמו למשל שאלה בדבר מצבה הרפואי של המבקשת (עמ' 6 לפר', ש' 26-28), שאלה בדבר תביעות נוספות המתנהלות בעניינה (שם, עמ' 6 מש' 30 עד עמ' 7 בש' 5) ועוד.

זאת ועוד: המשיב הקשה על עריכת החקירות הנגדיות בעניינו, התעלם מהשאלות וראה בהן רק כר לפתיחת נאומים המחזקים את עמדתו, בניגוד לכללי החקירה הנגדית. יתירה מכך: המשיב התחמק שוב ושוב מלהשיב לשאלות במסגרת החקירה הנגדית. לעניין זה אפנה לתשובותיו והתפלמסויותיו של המשיב בעמ' 15, ש' 6-15 לפר' וכן להחלטותיי שם, בש' 19-23 ובש' 31 לפר'.

52. בנסיבות העניין, אין מנוס מלפסוק הוצאות כנגד המשיב ואני פוסק לחובתו של המשיב הוצאות ריאליות בגין ניהול ההליך בסך של 2,500 ₪. סכום זה ישולם ע"י המשיב למבקשת בתוך 30 ימים מהיום, שאם לא כן יישא ריבית והפרשי הצמדה כדין.

ניתנה היום, ג' אלול תש"פ, 23 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.